

Arrest

nr. 148491 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 oktober 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 mei 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) om de aanvraag ongegrond te verklaren op grond van

het advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer van 18 mei 2015. Deze beslissing werd aan verzoekende partij op 18 juni 2015 ter kennis gebracht.

1.2. Dit betreft de thans bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*H., A. (R.R.: ...)
nationaliteit: Kosovo
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 12.12.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor H. A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 18.5.2015 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Betreffende de voorwaarden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.3. Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.4. De drie vermelde voorwaarden moeten cumulatief worden vervuld.

3. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn. Het beroep open een dergelijke procedure moet de uitzonderling blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste, die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins beschouwd worden als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming, temeer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de gewone schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Wanneer de verzoekende partij haar vrijheid werd ontnomen met het oog op haar verwijdering, maakt zij het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering nakend is. In dit geval staat het wettelijk vast dat de schorsing van de uitvoering van deze maatregel volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

A contrario, wanneer de betrokken vreemdeling niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, is er als dusdanig geen imminent gevaar dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de betrokkene op elk moment zou kunnen gedwongen worden verwijderd, zonder meer, volstaat dus niet om de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Desalniettemin moet een verzoekende partij, in uitzonderlijke gevallen en met het oog op het naleven van de vereisten gesteld door artikel 13 van het EVRM, de mogelijkheid behouden de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs indien zij niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel, telkens wanneer het nodig en dringend blijkt over te gaan tot een effectief onderzoek van de grieven voortkomend uit de schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 27 februari 2014, Josef/België, § 104).

In dit geval is het aan de verzoekende partij om in de uiteenzetting van het uiterst dringende karakter van de ingediende vordering tot schorsing de reden te rechtvaardigen waarom zij meent dat de schorsing van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. Deze rechtvaardiging moet gestaafd worden door concrete elementen die er de werkelijkheid van kunnen aantonen, er de aard en de degelijkheid van kunnen omschrijven en de dringende tussenkomst van de rechter desbetreffend rechtvaardigen.

3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Ter staving van het uiterst dringende karakter van de vordering betoogt de verzoekende partij het volgende:

“De absolute noodzaak voor verzoeker om 3 a 4 maal per week een nierdialysebehandeling te ondergaan, dit wordt bevestigd door de arts-attaché in zijn medisch advies; De noodzaak voor verzoeker om onmiddellijk bij zijn aankomst in het herkomstland over nierdialyse te kunnen beschikken;

De ongegrondheidsbeslissing heeft voor gevolg dat hij zijn recht op opvang verliest, en hij het Klein Kasteeltje dient te verlaten; verzoeker en zijn echtgenote, en de schoolgaande kinderen (!) worden m.a.w. met onmiddellijke ingang veroordeeld tot een leven op de straat

Zeer concreet betekent de ongegrondheidsbeslissing dat Verzoeker naar Kosovo moet terugkeren, zonder dat een medisch doorverwijsvetslag voorligt en zonder dat een afspraak werd gemaakt;

verzoeker en zijn gezin (met twee minderjarige kinderen (Erza (13.02.02) en Elona (08.04.05) brutaal worden afgesneden van het recht op maatschappelijke hulpverlening en dat hij en zijn gezin verwezen worden tot een leven op straat, hetgeen gelet op de bijzonder precaire gezondheidssituatie van verzoeker (chronisch terminale nierinsufficiëntie met verschillende complicaties; ctr. de verschillende medische attesten, gevoegd bij de stukken) absoluut tegenaangewezen is (!);

Deze situatie levert ontegensprekelijk het risico op op een schending van art. 3 EVRM;

-immers, verzoeker dient onmiddellijk terug te keren naar Kosovo, terwijl er geen zekerheid is nopens de onmiddellijke beschikbaarheid van de nierdialyse voor verzoeker, terwijl met-behandeling onmiddellijk leidt tot overlijden;

-een brutale verwijzing van verzoeker naar een leven op de straat voor een patiënt met chronische terminale nierinsufficiëntie (met vrouw en kind) is een onmenselijke behandeling, zowel voor verzoeker als zijn vrouw;

Verzoeker heeft niet de kans gekregen om zijn vertrek voor te bereiden, doch wordt onmiddellijk verplicht om terug te keren-

Een gewone schorsingsprocedure (welke minstens een aantal maanden in beslag neemt) is niet van aard tijdig en doeltreffend het aangevoerde nadeel te beletten.

Terzake kan ook worden gewezen naar het arrest van uw Raad (Vde Franstalige kamer) dd. 17 oktober 2014 (RW 160 883) waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt weerhouden in analoge omstandigheden (zonder vasthouding)”.

3.2.1. De verzoekende partij vecht met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen verwijderingsmaatregel aan, en zij toont evenmin aan dat zij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, met het oog op een gedwongen verwijdering. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt hiervoor evenmin enige indicatie.

Waar zij erop wijst dat zij handelt in het kader van het aanbrengen van een verdedigbare grief, met name artikel 3 van het EVRM, recht zou hebben op een schorsend beroep teneinde de naleving te verzekeren van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat zij volledig abstractie maakt van enig terugkeerbesluit of enige verwijderingsmaatregel, dit terwijl de door haar aangebrachte rechtspraak weliswaar betrekking heeft op een vreemdeling die niet noodzakelijk moet zijn vastgehouden met het oog op verwijdering maar die wél een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht, hetgeen in casu geenszins het geval is. Op het eerste gezicht lijkt de these van de noodzaak van het onderzoek naar een verdedigbare grief dan ook niet los te koppelen van een vordering die wordt ingediend tegen een terugkeerbesluit. Met betrekking tot het arrest Josef van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 februari 2014 wijst de Raad er concreet op dat het toenmalige bij de Raad ingediende beroep waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevraagd betrekking had op een verwijderingsmaatregel, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekende partij betoogt dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de huidige beslissing haar onverwijderbaar maakt hetgeen met zich zal brengen dat de materiële steun die zij nu ontvangt zal moeten verlengd worden en zij verder in het opvangcentrum zal kunnen verblijven, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat zij niet aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die werd genomen in het licht van een aanvraag om verblijf om medische redenen per definitie en in alle gevallen een invloed heeft op de uitvoerbaarheid van een terugkeerbesluit. De argumentatie van de verzoekende partij is dus louter hypothetisch. Wat er ook van zij, indien mocht blijken dat dit toch niet het geval mocht zijn, dan kan zij zich wenden tot de arbeidsrechtbank om het uitblijven van een dergelijke beslissing aan te vechten.

Wat ten slotte de verwijzing betreft naar het schoolgaan van de kinderen, dient er andermaal op te worden gewezen dat de huidige vordering niet is gericht tegen een terugkeerbesluit, zodat niet blijkt hoe een schorsing van de thans bestreden beslissing enige impact zou hebben op dat vlak.

3.3. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de onderhavige vordering tot schorsing moet worden behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Aan deze voorwaarde is dan ook niet voldaan, zodat niet anders kan dan worden besloten tot de verwerping van het beroep, zonder dat over de exceptie van de verwerende partij uitspraak moet worden gedaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK